

μιου ἀποκαριών ἐκ τῆς σφαγῆς ἐσταυμάτησε, τὸ σῶμά του ἐκλονίσθη σπα-
σμωδικῶς, τὰ γόνατά του ἐκάμψθησαν, καύτος δὲ πεσεὶς ἀσφυκτιῶν μεταξὺ^{τῶν} παρτύρων».

Ιδούτασα ιδίᾳ δαπάνη τὸ πλωτὸν Νοτοκομεῖον «Αλεξανία» ἡ Πριγκήπισσα ΜΑΡΙΑ μετέβη εἰς Ηράκλειαν, ἔνθα δι' ιδίου της ἀρωγῶν συνέστητε Νοτοκομεῖον, ὅπερ ἔθεσεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐριτίμου κυρίας Μ. Πανᾶ, μέλους τοῦ Γαλλικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, κήρυξ τὸν διατῆμον «Ἐλλήνος χειρουργοῦ καὶ Καθηγητοῦ τῆς ἐν Ηρακλείοις Ἰατρικῆς Σχολῆς». Ὁλόκληρος ἡ Ἡπειρος καὶ διατελῇ πάντοτε ὑπὸ τὸ γόνητρον τῆς Γαλλίδος Πριγκηπίσσης, ἥτις ἐν ἑταῖροι τῷ νέῳ εὐτυχεῖ συνδέσμῳ τῆς μετὰ τοῦ Πριγκηποῦ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, οὗ τὸ ὄνομα πάντοτε ἀποτελεῖ τὸ λατρευτὸν ἴνδαλμα τοῦ Ἐλληνικοῦ Λαοῦ, ἀνεφάνη ἀληθῆς Ἐλληνίς καὶ πρὸ οἰούδήποτε μόχθου, πρὸ πάτης πρωτενεργείας, δὲν ἀπεμάκρυνε τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς συμμετοχὴν καὶ ἀντίληψιν, διοργανοῦσα Λαϊκά ὑπέρ τῶν προσφύγων συστίτια, φέρουσα πανταχοῦ τὴν ἀπτινοβούλιαν τῆς καλοσύνης καὶ τῆς ωφαιότητός της, χαρίζουσα ἐνδόμυχον καὶ ἀγνήν ἀνακούφισιν. Καὶ δὲν ἦτο πράγματι ἡ αὕτη τὴν ὅποιαν σκοοτίζει η Πριγκηπική προτοκείωσις, ἥτις τοτάκις ἔκει ἐξίνησεν ὅλα τὰ χλωριά ἐκ τῶν πόνων τῶν πληγῶν στόματα εἰς ἀκραιφνεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις κραυγάς εὐγνωμοσύνης καὶ χάριτος, ἀλλὰ τὸ γυνζὺ καὶ φιλόστοργον μειδίαμά της.... «Ἀλιθέεια πόσον ίσχυρὸν εἶναι τὸ μειδίαμα ἐνὸς ἐστεμένου, ὅταν γνωρίζῃ γὰρ τὸ σκοοτίζη...» ΕἏν ποτὲ ἥδυναντο νὰ ἐνοιδούν εἰς μίαν ἥχῳ αἱ ἐνδογάγια τῶν γενναίων τραυματιῶν τοῦ Ἐλληνικοῦ πολέμου, εἰς μιαντόπομος θ' ἀπετελεῖτο αἰνος, ποῖος διθύρωμαβος ἀποθεώσεως. Καὶ ἀν πάλιν τ' ἀπλανή καὶ ἡμισβεσμένα βλέμματα τετιμημένων πληγωμένων εἰς μίαν ἥνοιντα ἀκτίνα, μία λάμψις θὰ κατέλαμψε τὸ εὐγενὲς πλάσιον, τὸ δόποιον περικλείει τὴν γόνησαν Πριγκήπισσαν Μαρίαν, ἥν, ἡ φύσις, ὃσει προοιωνύζετο τὴν ὑπέροχον αὐτῆς πρωτοβουλίαν καὶ μεριμναν, ἐόδιάντισε μὲ δαφύλειαν δώρων, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς γλυκυτάτης μορφῆς τῆς κάλλος, ἐναρμόνιον καὶ φωτεινόν, προσηρμόσθη εἰς περίσσειαν περιπαθόδις ἀγαθότητος καὶ ἀπεριορίστου θελήγητου Ἐλληνικωτάτης φυγῆς.... Άρες.

